

Հասարակութիւնը չկրճ ծափահարում էր դերասաններին և մի քանի անգամ ողջունեց պիեսի ծերունի հեղինակին, որ ներկայ էր այդ օրովս ներկայացմանը:

Սիրող

1894—1896 թ. ԴԵՊՅԵՐԻ ՇՈՒՐԱԸ

9. Անարտեսան «Մշակ» սեպտեմբերի 30-ի համարում «Համոզիչ չէր» վերնագրով մի բանասիրական հոդուած պատասխանում է իմ վերջին յօդուածին (Մշակ, օգոստոս 26-ին): Նա ներողութիւն է խնդրում, որ իր պատասխանը ուղարկել է և յայտնում է թէ իր առաջին նամակը (օգոստոս 21) նա գրել է չլէյքարակաւ մի գիւղից և ձեռքի տակ չէ ունեցել արտիստի կամ դոկումենտներ: Ուշացնելն այնքան կարեւորութիւն չունի բնականաբար, բայց հետաքրքրական է, թէ նա ինչ է գրել այժմ, երբ վաղուց վերադարձել է Քիֆիւս, ուրիշն ձեռքի տակ կարող էր ունենալ, ինչպէս ասում է արտիստը և դոկումենտներ:

Թողնում եմ մի կողմ պ. Անարտեսանի բանասիրական միջոցով դարձանալի եղանակը, որով օրինակի համար, նա զգուշանում է մի տողով իսկ չառաքել այն կէտը, թէ ես ինքս ոչ թէ արդարապէս եմ Աղաբեանի 1894-ի ընթացքը, այլ թէ այն ժամանակ և թէ այժմ խիստ կերպով դատաւարան եմ, չէ յիշում իմ ասածը, թէ «Աղաբեան դրանից յետոյ օտարեր վարձեց է ունեցել, որի տպագրութիւնը բերել եմ նախորդ յօդուածումս, և եթէ կամենում է, կարող եմ նորից ես առաջ բերել, թէ նա վերադարձել է ինձ խօսքեր և մտքեր, որոնք միայն իր երեւակայութեան արդիւնքն են»): Թողնում եմ նրա աւելորդ հարցումները, որոնց պատասխանը նա չառ լաւ կարող էր գտնել իմ յօդուածներում, եթէ ուզենար կանխակալ կարծիքներից ազատ կերպով զննել իրերը: Թողնում եմ վերջապէս նրա մեծ ջանքերը, որով նա աշխատում է ցայց ասել, թէ այն ևս օրերի մասին միայն նրա սիրտն է այնպէս դառն կերպով տանջւում: Թողնում եմ այս բոլորը, որովհետեւ ինձ հետաքրքրում է յօդուած հարցերի միմիայն փաստական և բարոյական կողմը...

Աղաբեանի թղթերի մասին խօսելով, պ. Անարտեսան պնդում է, թէ նրանց նշանակութիւնը մի է նոյն է Սասունի ջարդից յետոյ: Ընդունելով միշտ, որ Աղաբեանի այդ թղթերը անկասկած դատաւարանի են, ինչպէս շատ անգամ կրկնել եմ, այնու ամենայնիւ զարմանալի է, որ ասարեւորութիւն չէ գրվում ասանալին դէպքի և վերջինի մէջ: Երբ Աղաբեան այդ չարաքառակի թղթերը ներկայացրեց, Սասունի ջարդը թէև լաւ անհետի շրջաններում արդէն յայտնի էր, բայց վերջապէս դեռ բոլոր պարագաները ծանօթ չէին, պաշտօնապէս դեռ աստուգված և հաստատված չէր: Դրանից բաւական վերջն էր, որ Քիւնի Յանձնաժողովը հիւպատոսական թարգմանների հետ մեկնեց դէպի Սասուն (1894 զեկտեմբերի), Ձեքի փաշայի չարաքառութիւնները տեսն ու անգը օտարազնու: Բացի դրանից, ուրիշ բան է մի մասնավոր անգը, իբր թէ պատմաբանական շարժումը ճշնելու նպատակով, գործ գրված արիւնակեղ բանութիւնները և ջարդը, ինչպէս էր Սասունում, ուրիշ բան է թիւլապատակ հայերը բնակելով անելու: Նպատակով ծրարութիւն ընդհանուր կոտորած առաջացնելու: Մէկ դէպքից միւսը գրեթէ 14 ամիս ժամանակ է անցել և Սասունի ջարդի պատճառով յարուցված ընդհանուր ջարդից յետոյ զաղաքակիրթ աշխարհը անկարող էր նոյն իսկ երեսկայել: Թէ Աղաբեան Համիդ ռեզիդենտութեան մոլորութիւնը կը հասցնէր մինչև օրտեսման տիգրանը ընդհանուր կոտորած: Այն ժամանակ եւրոպական դիւանագէտները յոյս ունէին դեռ թէ պատակներ, միմիայն բարոյական ճշնման տակ, սուլթանը խոտուացած և սարսափած բարենորոգումներ կը մտցնէ:

Աղաբեան Համիդ իրօք պէտք ունէր մի շատ կարեւոր թղթի, ընդհանուր կոտորածներից յետոյ իր մեծ ուժերը արդարապէս իր համար

*) Օրինակի համար, նա գրում է գիւնելով ինձ, «Դուք պնդում էք, որ այն օվի տարիներում հայ ժողովրդի դատաւարութիւնը մահից օւ սարսափից դուրս ուրիշ պատճառներ էլ ունի... ո՞վ գիտէ, զուցէ օվիտանալ հայ ժողովրդները իրանց գլխին շողաղացող օրի տակ անգամ, ասապանքի արն օրերում իրանց հոգիները մահի են էին մտածում և համոզմունքով դառնում մահնդական, կաթօլիկ կամ բողոքական»: Ես այդպիսի բան չեմ ասել և ոչ էլ ասեցի որ մի քանի կարելի է հանել իմ գրածներէս...

և նա այդ թղթերը հեղուկութեամբ ստացուեց: Անարտեսան չէ ասում բերել այս ամենախոնարհ ուղեւոր ընդհանուրութիւնից մի քանի տեղեր, որոնք ուղղված են կարմիր սուլթանին: «Հայ ազգը» ձեր վեհապառնութեան հովանաւորական դարերից ի վեր ձեր դահի հաւատարմութիւն և կրօնական արտոնութիւններ... Բայց ցուանով տեսնում ենք, որ մի քանի ժամանակից ի վեր, թէ երկրի ներսում ծագած և թէ դրսից մտած զանազան զաղապարներ, ասարածիկ երկրի մէջ, որոնք առաջացել են այնպիսի մի գիւնակ, որ վնասակար է պետութեան զաղաքական շահերին և որ դառնացրել է մեր արքայի և վեհաճնի հօր (սուլթանի) սիրտը: Տեսնում ենք նոյնպէս՝ ցուանով, որ օմրագործ անձեր այնպիսի գործերի են ձեռնարկել, որոնք կարող էին երկրի կործանման պատճառ դառնալ: Ստաց է, որ մի քանի օտար բարենորոգումներ անուան օակ իրանց մասնաւոր օանձն եր, որ ինչպիսի ունէին, բայց այս բանը (բարենորոգումների միւտը) պետութեան իրական օանձնին հակադաս էր: Մենք, ձեր հաւատարմութիւնը, միմիայն ձեր վեհապառնութեան ենք դիմում: Ընդ վեհաճնութիւնից և ձեր մասնաւոր խնամակալութիւնից ենք սպասում մեր պատուի, ինչքի, կեանքի և առանձնաւորութիւնների պահպանութիւնը... և այլն:

Կարելի է դրանից տեսնել մեծ «բարի վարքի վկայական» տալ սուլթանին և իր կոտորածութեան: Այս փառաւոր ուղեւոր (և ոչ թէ թղթեր) ներկայացրած է սուլթանին՝ յանուն Քիւրդիստանի հայ հասարակութեան: Նրա տակ օտարազնու են պատրիարքական զաղապարը, (Օրմանեան դեռ չէր ընթերցած), եղիւնապատներ, վարդապետներ, բարձր պաշտօնականներ, անգղանգներ, վաճառականներ, մի խօսքով Կ. Պոլսի հայոց եկեղեցական և աշխարհական ազգային, մօտ 200 մարդ, իրանց առաջնորդ ղեկավար Տոնանտ Արթուր-փաշան: Ներկայացվելու թուական է 1896 եղիւնապատների 8, այսինքն այն ժամանակ, երբ բացի մեծ կոտորածներից նաև 10,000 հայ նահատակների արեւելք դեռ չէր ցամաքել: Կ. Պոլսի օւլայատակների վրա, այն ժամանակ, երբ պետութիւնները ընդունել էին տուել արդէն բարենորոգումների ծրագրեր և օտարազնու պահանջում էին նրա գործադրութիւնը: Ինչէն ձեռով և ինչ դատաւարով պ. Անարտեսան պիտի արհամարհէ այս 200 հոգու անունները պատմութեան մէջ, այդ ևս չը գիտեմ, բայց անկեղծ խօսելով, նոյն իսկ այդպիսի մի ուղեւոր ներկայացնողները կրօն ևս անպայման դատաւարութիւն վէճի չէին արհակի ի նկատի ունենալով այն ժամանակ տիրող հանգամանքները: Մի կէտ միայն կողմնակի տեսլացիներ, այս այն միջոցին էր կատարվում, երբ Աղաբեան պ. Անարտեսանի ձեռով խօսելով, իր կեղծոտ լուսացն էր լուսնում և աշխատում թաղել, մի կողմից եւրոպական լրագրիչները նկարագրելով կատարված զաղապարութիւնները և միւս կողմից իր յայտնի չրջաքաղական ուղարկելով իր բոլոր թեմերը:

9. Անարտեսանին այս անգամ երկարօրէն զբաղեցրել է կրօնափոխութիւնների խնդիրը: Այս մասին իմ վերջին յօդուածում գրել էի հետեւեւ տողերը: «Հայտ անգամ ամենամաքուր և վեհ գործում էլ գտնվում են մոլեռանդ անհատներ, որոնք իրանց յանձնված մարդատիրական գործի մէջ մտցնում են, որոշ, դատաւարութիւն ձգտումներ, գրգռված կրօնափոխական գաղափարներից, այսպիսիների վարմունքը անուշ ցգգիլի են: Ձեռ իմանում, կարելի է արդեօք տեսնել պարզ կերպով խօսել, անելի որոշ կերպով դատաւարութիւն: Բայց 9. Անարտեսան, ի հարկէ այդ անտես է ասում և ոչ իսկ յիշում է իմ այս գրածները: «Oeuvre d'Orient»-ի գիտադոկութիւնները հայոց դատաւոր հերձուածի մասին ես ամենակնք եմ պարզապէս գլխաւորութիւնը, ասում ենք երկու պարագաներում էլ ևս հակառակ եմ եղել դրանց հեղինակներին: Հետեւաբար ինքն ըստ ինքեան տեղիք չէր մնում պ. Անարտեսանի այս կէտերում ինձ ընդդիմախօսելուն: Բայց նա այդպէս չէ ասում, որովհետեւ հետ ներք ունէր ձեռքի տակ յուղիչ նկարագրութիւններով ընթերցողներին շարժանելու: Թէ հայ դժբախտները իրեք մտիկ և օտարափոխ հետեւանքով, կամ ինչպէս պ. Անարտեսան ասում է, «Բարեկց գլխին շողաղացող օրի տակ» օտարապետ են եղել մահնդակաւորութիւնը ընդունելով, այդ բնաւ տարակոյսի ներքէն չէ: Բայց վերջի միջոց մի և նոյն հանգամանքների մէջ են նրանք գիւնել ընդդրականութեան և կաթօլիկ-

կոթեան գիւնել: Միթէ նոյն բանն է ձեռք հասար, հայը մահնդակաւոր է դարձել թէ կաթօլիկ կամ ընդդրական—Մասնաւորութեան պատճառների մասին ես գրել եմ արդէն «Մշակում», («Մշակ» 1899 թ. № 23, «Ես կրօնափոխութիւնները և Բալկանեան թերակղզին»), ուստի հարկ չեմ համարում նորից ասել բերել այստեղ: Այսքանը միայն կասեմ, որ ազգայնութեան պահպանման անհակեօք, իսկական վտանգն այն ժամանակ է երանդալիս, երբ հայը՝ կամայ թէ անկամայ, յարում է իր ճնապած երկրի օրտոյ կրօնին: Օրինակ, Քիւրդիստան մահնդակաւորութեան, որովհետեւ ամենից ասում է նոյն իսկ օրտոյ կրօնից և ասում է նախ հրաժարվել մայրենի լեզուից, և ասում է մտաւնալ նրան, որ ամենակարեւոր փակտերն է ազգային միութեան: Եւ ասել կամայ կամայ նա կամ նրա անտալիս օրտոյ կրօնում է իր կապը իր ազգայինների, իր անցանի և իր պատմութեան հետ և վերջապէս ընկղմվում է անհամեմատ անելի գործող տիրող ծովի մէջ:

Եթէ պ. Անարտեսան տեսնի ընդդրական, անելի ազատական և լայն հայեացքով մտիկ տար իր յօդուած խնդիրներին, նա այդպիսի աղաքակիր զարեւորութիւն չէր տայ նոյն իսկ «Oeuvre d'Orient»-ի անտալի յօդուածին, ի նկատի ունենալով գործի soutane-ը (կղերական պարեզ), մասնաւոր որ զգուշացնում արդարութիւնը, որի անունով նա օրում է խօսել, պահանջում էր, որ չը մտաւնալ նաև այն ժողովրդներին, որ մատուցել է անկասկած, նոյն «Oeuvre d'Orient»-ի վարիչը: Շարմաւեն հայկական դատին և բիրտաւոր հայ դժբախտների գնութեան գործին, անխօս: Անհատաբար, վիճարկութեան տարակալ դարձած այս հարցերը՝ այս կամ այն կէտից դեռ կարօտ էին լուսաբանութեան, որի համար փառաւոր և վկայութիւններ էլ պակաս չեն մեր ձեռքի տակ, բայց՝ ինչպէս պ. Անարտեսան էլ նկատել էր, այժմ ժամանակը չէր այն վրա ծանաբանելու...

Սարուխան

ՆԱՄԱԿ ԽՈՒՄԱՐՈՒԹԵԱՆ

Քիֆիւս, հոկտեմբերի 13-ին
Թոյլ տուէք, խնդրեմ, այս երկտողով յայտնել իմ «Երեւոյ Արծրունի» աշխատութեան բաժանորդներին, որ երբորդ հասնուի հրատարակութիւնը ես օտարապետ եղայ յետաձգել, որովհետեւ երկարատեւ հիւանդութիւն տարեկան զաղաքականից գործը: Ներողութիւն եմ խնդրում իմ բաժանորդներից հրատարակութեան անկամայ ընդհատման համար: Ես յոյս ունեմ մօտ օրերումս այնքան կազգաւորված կը լինեմ, որ կարողութիւն կունենամ վերադառնալ զարմանալի կապտութիւն և այդ ժամանակ իմ առաջին պարագաները կը լինեն անտալ տեսնել երբորդ հասնուի տպագրութիւնը և բաւարարութիւն տալ բաժանորդներին:

Հիւանդութիւնս էր պատճառ, որ մի քանի բաժանորդներ կանոնաւոր կերպով չը ստացան լայն տեսած հատորները: Ես ամեն միջոց գործ կը դնեմ, որ այդ տեսած բաժանորդներն էլ շուտով բաւարարութիւն ուտանան:

Լէօ

ՆԵՐՔԻՆ ԼՈՒՐԻՆԻ

Գիրակի, հոկտեմբերի 12-ին, Քիֆիւսում
Վախճանվել աստեմանաւոր Յարութիւն: Շատ խաբան, որ իմ 250,000 բուրդ գումարի հասունող կարողութիւնը կատարվ թողել է յօդուած Քիֆիւս զաղաքի: Բազալը կը ուտանալ կատակված գումարը միայն հանդուցեալի կնոյ մահովանից յետոյ:

Մինչև այժմ համարեա բոլոր բարեգործական ընկերութիւնները իրաւունք ունէին օտարելու այսպէս անուանված «արծաթեայ» վիճակախաղեր, զաղաքներ և այլն՝ ոչ միայն իրանց՝ ընկերութիւններին, այլ և այն հիւանդութիւններին միջոցները տեսնելու համար, որոնք պահպանվում են այդ ընկերութիւնների միջոցներով: Առաջիկայ 1904 թ. անկախ օկուած, այդպիսի վիճակախաղեր թոյլ կը տալի կազմել ամեն մի ընկերութեան տարին մի անգամ միայն: անկախ այն հանգամանքից, թէ քանի հիւանդութիւն է պակաս իւրաքանչիւր նրանցից և այն էլ այն դէպքում միայն, երբ նախկին տարիների հաշիւներից կերեալ, որ յիշուի վիճակախաղի թոյլութիւն խնդրող ընկերութիւնները կարիք ունեն գիւնելու այդ միջոցին:

Գիրակի, հոկտեմբերի 12-ին, Հաւաքարի

Ժողովրդական Թատրոնում հայ օրտոյները խաղաքին Օտարապետ Անանդ մեղաւորները կօնքիւն 4 գործողութեամբ: Գիտե՞ս ասանութիւնը մի կողմից, դերակատարների վատ արտադրութիւնն էլ միւս կողմից թուլացրին պիեսի տպագրութիւնը: Անալիս և երկարորդ գործողութիւնները թոյլ անցան: Դերակատարներից աչքի էին ընկնում Կ. Ստեպանիւնը, բայց հետզհետէ նա մտաւ իր տիկինը, բայց հետզհետէ և արեց տպագրութիւն: Լաւ էին պ. Ալիխանեան՝ Նեշնաւովի դերում և Կ. Փառաձեմէ՝ Պալիստայի (աղախին) դերում: Միւսները բաւարար էին, բացի մի քանիներից: «Կրօն-կրօն» վաղըվին անցում ուտալ և դուրաւացրեց հատարակութեան վաղըվել հետաքրքիր էր նրանով, որ մասնակցում էին ասու օրտոյներ օր: Շամիւտ և պ. Ինչն, ներկայ էր մեծ զաղաքիւն, այնպէս օր համարեա ոչ մի դատարկ տեղ չը կար ներկայացումը վերջացաւ ու զգիւնքին: Խաղափոխներին նուազում էր օրտոյական խաղերը:

«Пастыр» լրագրիւ հաշիւում է, որ Ստաւրի թեմը հանվեց վրաց էկզարխութեան իրաւասութիւնից և անմիջապէս ենթարկվեց աստաց օրտոյին:

1897 թ. անկախ Քիֆիւս զաղաքի ինչնաւորութիւնը միջնորդութիւն էր յարուցել կատարութեան առաջ, որով թոյլատուութիւն էր խնդրում հրատարակելու իր օտարական օրգանը՝ «Извѣстія Тифл. гор. думы» անունով, նման այն պարբերական թերթերին, որ հրատարակում են պետութեան զաղաքներից շատերը, բայց մասնակց գործերի գլխաւոր վարչութիւնը այս միջնորդութիւնը թողեց անհետեւել: Սրանից յետոյ զաղաքային դուման իր նիստերից մէկում, որ տեղի ունեցաւ այս տարեկան յունվարի 13-ին, մասնակց 200-ամեայ յանգիւնի տեղի, ի միջի այլոց, օրտոյց նորից միջնորդութիւն յարուցանել և թոյլատուութիւն խնդրել օտարական պարբերական թերթ հրատարակելու: Կատար այն հիմունքներով, որ օրտոյ էր գուման 1897 թ. անկախ Համաձայն դումայի այս նոր օրտոյութիւն Քիֆիւս զաղաքապետ իրանց Արղւութեան ներկայացրեց նախապապան երկրորդ միջնորդութիւն թերթի հրատարակութեան համար՝ պատճառաւորով միջնորդութիւնը, ի միջի այլոց, և նրանով, որ թերթը հիմնվում է մի պատմական յօդուածի տեղիով, ինչպիսին է մասնակց 200-ամեայի և յիշելով պատճառաւորութեան մէջ, որ վերջին տարիների ընթացքում օտարական թերթ հրատարակելու իրաւունք օտարեց են վաղեկապակալ, նոր-նախիւլան և այլ այդպիսի զաղաքներ, որոնց բիւլլետ մի քանի անգամ թիւ է Քիֆիւսի բիւլլետից:

Գիրակ-ԼՈՒՐԻՆԻ մեղ գրում են. «Այստեղ անցնալ տարի իւրաքանչիւր 55 ֆունտ խաղաղից օտարվում էր 1 վեգրօ պարզ գինի, իսկ այս տարի 1 վեգրօ պարզ գինին օտարվեց միայն 45—50 պուլ խաղաղից, ուրիշն Քիւրդաւորի այս տարեկան գինիները գոյնով, արտաթեմամբ, համով ու հոտով տեսնել օտար են՝ օւտար և անելի շուտ ենթակալ զանազան հիւանդութիւններին, զան անցնալ տարեկան գինիները Բայց, չը նայած այս հանգամանքին, այս տարեկան խաղաղիցը տեսնել թանկ գիներով ծախվեցին, զան անցնալ տարի, այսպէս, անցնալ տարի 1 թաղար (50 պուլ) խաղաղ ծախվեց 40—45 բուրդու, իսկ այս տարի նոյնը ծախվեց 50—60 բուրդու: Խաղաղի մաղանդան օրտոյցին խոյր գինեգործները և միանգամայն զարմացրին մանր ու միջակ գինեգործներին: Մանր ու միջակ գինեգործները թոյլորովին չէին սպասում, որ խոյր գինեգործները խաղաղին կտաւարիէին բարձր գինը, որովհետեւ խոյրները տարիներ շարունակ զբաղուած և զխելի էին բերում վերջիններս՝ խաղաղները զան կտարի է լծան գնել և խոյրների օտարանալ անպատկառ չաւաղացին: Խոյրները ցանկանում են որքան կարելի շուտ օտարանալ Քիւրդաւորի օտարանալից այն մանր և միջակ գինեգործներին, որոնք խաղաղի մասնաւոր միշտ անկախում են, իսկ պատարտաւոր գինիները տեսնել էժան գիներով ևս ծախում, զան իրանք: Խոտաւատանում անօտաւոր լիւս ծախվալ տեսնել խոյր զաղաքի կերպով անկախաւ արկօլիւպայի ենթարկված գինիներին պահանջը, այդ պահանջին զխոյրները կարող են բաւարարութիւն տալ, որովհետեւ օտարեալ շատ թանկ արժեքող հեղուկ է, որի

Электронотипия Губ. М. Т-ва, П. В. Искра и Л.